

Direcció Glòries (perdonin les molèsties)

- 10 anys de Biblioteca
- Els patinets, una moda?
- Palo Alto
- Marc Ros, cantant de Sidonie

ÍNDEX

Editorial.....	3
Problemes a les obres de l'Escola Mar Bella	
Eleccions municipals	
En portada.....	4
Housing for all. L'habitatge, un dret humà i no una mercaderia	
Les Glòries, balanç de la situació	
10 anys fent barri! Biblioteca Poblenou Manuel Arranz 2009-2019	
Entre vinils i K7s	8
POPlenou. Una base de dades amb tota la música del Poblenou	
Apropem-nos/Pla comunitari.....	9
Cicle Poblenou Antiracista-Art	
Mobilitat.....	10
Patinets, una moda passada?	
Espai violeta.....	12
Les germanes Josefa i Elisa Úriz Pi	
Memòria i patrimoni.....	14
Palo Alto	
Gent amb veu pròpia.....	16
Marc Ros, cantant de Sidonie	
Paisatges humans.....	18
Carrer de Jubany	
Receptes del món.....	20
La halah, el pa del sàbat	
Vida de barri.....	22
Balladona, 4 anys	
ConnectHort / BaM	
Inauguració BiciHub	
Sant Jordi parla llengües i la princesa també	
Memòria històrica	
De contaminacions	

Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Rambla del Poblenou, 49, 08005 BCN Tel. 933 569 732
elpoblenou@elpoblenou.cat www.elpoblenou.cat
Secretaria..... dilluns, dimecres i dijous de 7 a 9 h
Assessoria urbanística..... dimecres de 7 a 9 h (concerteu hora)

Fes-te soci/sòcia

Perquè els problemes del barri surtin a la llum i es resolguin ens cal ser una entitat forta, és per això que la teva aportació és important.

- La nostra entitat està formada de persones com tu, unes no més aporten poc més d'un euro al mes de quota, altres hi dediquen part del seu temps lliure en la defensa del barri. De la manera que sigui, com més serem més força tindrem.
- Rebràs la revista *El Poblenou* a casa i tindràs dret a estar informat i a participar en la vida interna de l'entitat.
- Ser soci/a de la nostra entitat no comporta cap avantatge material: no som una empresa de serveis ni depenem de cap administració. Les quotes de socis són bàsiques per garantir la nostra independència.
- L'única condició per ser soci és que estimis el barri.
- L'únic benefici que tindràs és la satisfacció de contribuir a fer-lo més habitable.

Alta de soci/a

Nom i cognoms:
Adreça:
Població: CP:
Telèfon: @ mail:
DNI:
Quota anual: 20 € ☐ Quota de suport de € ☐
Domiciliació del pagament a través de la Caixa/banc:
IBAN:

(Signatura)

Revista *El Poblenou* n.106
Maig-juny 2019

Edició:
Associació de Veïns i Veïnes del Poblenou

Equip de Redacció: Salva Clarós, Montse Milà, Josep Pascual, Xavier Pegenaute, Joan Maria Soler, Estrella Pineda, Gemma Canela

Col·laboradors: Sílvia Casorran, Eva Martínez, Jaume Badenes, Irene Julve, Pere Nieto, Jordi Fossas, Lluís Martínez

Coordinació: Josep Pascual

Fotografies: Salva Clarós, Joan Maria Soler, Sílvia Casorran, "Fotoclub Poblenou. Xavier Modamio"

Portada: Salva Clarós

Correcció: Josep Pascual
Disseny gràfic / maquetació: Joan Maria Soler
Impressió: Gràfiques Campàs
Tirada: 3.000 exemplars
Publicitat: Carme Martínez (629 046 004)
comercial@elpoblenou@gmail.com
Dipòsit legal: B-48543-97

El Consell de Redacció i l'AVVP no es fan responsables de les opinions expressades en les col·laboracions inserides a la revista, que han de considerar-se com a opinions personals dels sotsignats, tret de l'editorial i tot allò que està signat com a Redacció. La revista és de distribució gratuïta i es finança a través de la quota dels socis de l'AVVP i dels espònsors i anunciants (la línia editorial és absolutament independent d'aquestes institucions i empreses).

Problemes a les obres de l'Escola Mar Bella

És inadmissible que els infants hagin de carregar sobre la seva eskena les retallades en educació pública, la incompetència de les administracions i la mala praxi de les empreses constructors, que els surt més a compte pagar una multa que acabar la feina que s'havien compromès a fer.

A les obres d'ampliació de l'escola Mar Bella s'han anat incomplint reiteradament els compromisos adquirits i el calendari fixat, algunes vegades per responsabilitat de l'Administració, altres per culpa de les empreses contractades. Sigui com sigui, els afectats per aquesta incompetència són el sector més vulnerable de la societat: els infants.

Si les condicions que han hagut de suportar infants i docents cada dia en anar a classe a una escola en construcció són dolentes, l'escenari que es dibuixava per a l'inici del curs vinent era molt més fosc i greu: un edifici sense reformar, un altre edifici a mig fer amb les obres paralitzades, el tercer edifici sense començar i 25 alumnes més.

Finalment, però, la pressió de l'AMPA, la direcció de l'escola i el Districte han aconseguit el compromís que a partir del setembre l'escola Mar Bella s'instal·li, mentre durin les obres, als mòduls que deixa lliures l'Institut Maria Espinalt.

Les famílies de l'escola reclamen, i l'Associació de Veïns i Veïnes de Poblenou els dona suport, que es garanteixi una educació de qualitat per als seus fills i filles. Estudiar en una escola en obres, que els infants hagin de suportar tot el dia, durant tot un curs escolar, la pols, el soroll i els inconvenients que genera qualsevol obra, va en contra dels drets dels infants, va en contra d'una educació de qualitat i va en contra de la salut pública. Ara caldrà vetllar perquè aquest compromís es compleixi sense més entrebancs.

Eleccions municipals

El 26 de maig hi ha eleccions municipals. Enguany se celebren en un moment polític de gran intensitat. Aquesta situació no ens pot fer oblidar que el que ens juguem en aquestes eleccions és qui governarà l'Ajuntament de Barcelona i que, per tant, el debat, les propostes i els acords de govern posteriors s'han de fer en clau municipal. La política als barris i a la nostra ciutat condiciona clarament la vida de la ciutadania. Cal exigir a totes les forces polítiques que ens parlin de quin model de ciutat volen construir.

Cal parlar d'habitatge. Vivim una situació d'emergència en aquest àmbit. Cal resoldre la necessitat d'habitatge assequible per a molta gent. Cal un habitatge públic que doni resposta a aquestes necessitats, cal impulsar el lloguer, buscar noves fórmules per garantir que esdevingui un dret i no un negoci. Hem de parlar de com frenem el turisme massiu a la nostra ciutat, de com recuperem la ciutat per a tothom. Volem una ciutat sostenible. Una ciutat amb un transport públic més potent, on es promoguin els desplaçaments a peu o en bicicleta, amb molt més espai públic per a la ciutadania. Una ciutat que tingui cura de la qualitat de l'aire i de la disminució del soroll, que aposti per un model energètic sostenible. Una ciutat que sigui un referent en convivència i acollida. És a dir una ciutat segura per a tothom i on la cohesió social estigui garantida. Una ciutat que aposti per garantir oportunitats per a tothom, especialment per a la gent més vulnerable.

Com a AVV volem que es parli de la nostra ciutat i que se'n parli tenint en compte aquestes prioritats.

La Junta de l'AVVP

Espònsors:

L'habitatge, un dret humà i no una mercaderia

Des de la revista del Poblenou ens volem fer ressò de la campanya europea HOUSING FOR ALL, HABITATGE PER A TOTHOM. Una Iniciativa Ciutadana Europea que vol plantejar als legisladors europeus una millora del marc legal i financer per a l'habitatge social i assequible. La campanya s'ha llançat des de Brussel·les i hi estan implicades més de setanta-set organitzacions.

També a Barcelona diverses entitats s'han afegit a la campanya per a la recollida de signatures, al final d'aquest article hi trobareu l'enllaç per a poder signar també vosaltres.

En el Manifest per la recollida de signatures es fa palès que la crisi de l'habitatge que estem patint al nostre barri i a tota la ciutat és extensiva a tota la comunitat europea i que molts dels problemes són comuns.

En aquest sentit és important la Iniciativa per poder avançar en un canvi de mentalitat pel que fa a les nostres consideracions sobre l'habitatge i d'un cop i per sempre el reivindicuem com un **dret humà**.

En un país com el nostre, en què malgrat moltes dificultats, tenim una sanitat i una educació públiques de gran nivell i hem sortit a reivindicar-les i a defensar-les en diferents i múltiples ocasions quan han estat en dificultats, no tenim en canvi interioritzat que també l'habitatge és un **dret** de totes les persones.

Avui dia està més que demostrat que sense un lloc que puguem identificar com a llar, com a casa, no hi ha vida digna possible. És un factor imprescindible per al desenvolupament normal dels nostres infants i joves, necessari

per a poder avançar en la nostra vida i un factor de seguretat per poder encarar qualsevol repte.

Sense llar no hi pot haver vida normal, ni capacitat de recuperació de cap malaltia o problema, sense casa no podem estudiar ni afrontar els petits grans reptes de la vida quotidiana.

Tots necessitem anar cap a casa quan ens trobem malament, quan necessitem aixopluc o descans, o simplement quan volem compartir la vida. Per tot això, les dificultats que avui dia hi ha per a poder disposar d'un pis, fa que moltes persones visquin en la inseguretat permanent, i en el cas dels joves no puguin assolir la independència a l'edat que voldrien.

Tant pels preus dels lloguers, per la no renovació de contractes per augmentos impossibles, per la pressió del turisme, com per la manca endèmica d'habitatge

social en el cas de Catalunya i Espanya, cal que d'una vegada per totes ens posem en marxa per una reivindicació general i transversal sobre l'habitatge com un dret humà. I que tots nosaltres fem el possible per avançar en aquesta direcció.

És per això que us animem a signar en suport d'aquesta Iniciativa Ciutadana Europea HABITATGE PER A TOTHOM / HOUSING FOR ALL. És una crida als països europeus perquè prioritzin la inversió en habitatge i la creació d'habitatge assequible. Ha de ser un punt d'inflexió i es **necessiten un milió de signatures** a tot Europa per aconseguir millors condicions legals i financeres, com la no aplicació dels criteris de Maastrich a la inversió pública en Habitatge, millor accés al finançament de la Unió Europea, normes socials per al lloguer de curta durada basades en la competència, i la recollida de les dades sobre les necessitats d'habitatge a Europa.

En el cas d'Espanya, a més a més, encara estem pitjor que els països del nostre entorn, aquí l'habitatge públic és 1,5 % davant d'una mitjana del 15 % a la resta de països europeus. És per això que aquesta reclamació de l'habitatge com un **dret humà** l'hem de portar a totes les entitats i estaments amb capacitat d'intervenció perquè també la facin seva.

HABITATGE PER A TOTHOM / HOUSING FOR ALL
www.housingforall.eu/es/la-vivienda-debe-ser-social-y-asequible/

Eva Martínez

Les Glòries, balanç de la situació

Veïns i veïnes dels barris que envolten la plaça, Sagrada Família, Fort Pienc, Clot-Camp de l'Arpa i el Poblenou, ens hem reunit en assemblea a la Farinera del Clot, coincidint amb l'aniversari del Compromís per Glòries del 2007.

Així com l'any passat el tema destacat va ser la decisió de l'Ajuntament d'executar la totalitat de les obres dels túnels, enguany ha estat la inauguració de la primera fase del nou parc el 6 d'abril passat. Amb una extensió de 20.400 m2, destaca la gran esplanada central (Gran Clariana). Hi ha zones destinades a la mainada amb petits turons que permeten el joc lliure i l'experimentació dels infants. També hi ha un espai d'esports per a joves, uns nodes de biodiversitat que no són accessibles i zona per a gossos. S'ha urbanitzat la nova rambla dels Encants, que es correspon amb el carrer Cartagena.

Hem fet saber a l'Ajuntament la preocupació dels veïns pel bon ús del parc, el manteniment, les activitats d'aquest nou espai públic, la regulació del "mercat de la pobresa" i l'ús de l'espai pendent d'urbanitzar davant la Grapadora.

Entre els altres temes tractats a l'assemblea destaquem el de l'habitatge. Els nous habitatges que es construiran en el solar situat entre els Encants i la Gran Via segueixen amb els tràmits administratius. Hem de posar de manifest el nostre desacord amb la reducció del nombre d'habitatges previst inicialment, ja que només en seran 238. La resta anirien al solar del "camp del blat" (Diagonal/Gran Via). Els altres solars municipals destinats a habitatge encara

estan en diferents processos; a excepció dels construïts per una cooperativa al carrer Bolívia, veiem com s'endarrereix la construcció de la resta d'habitatge públic. No estem d'acord en la proporció d'habitatge de protecció pública i de lloguer resultant d'aquestes promocions i que creiem que caldria incrementar per fer front a la manca d'habitatge assequible a la ciutat i al barri. Ens preocupa la manca d'informació respecte la quota d'habitatge per als veïns dels barris que envolten les Glòries. Un dels aspectes que es van plantejar a l'assemblea és el de les condicions de relocalització dels veïns afectats per la transformació de les Glòries.

L'increment de trànsit a la zona i les seves conseqüències s'ha notat sobretot al carrer Independència i l'Escola Casas, que s'han mobilitzat reclamant que s'adoptin mesures per reduir-ne l'impacte. S'ha aconseguit reduir un caril de circulació de vehicles privats del carrer Independència i la implementació de mesures contra el soroll a l'Escola Casas. Considerem que, a més de les mesures d'àmbit de ciutat, per la zona de les Glòries insistim que cal restringir

el trànsit privat de la Gran Via, d'accés a la ciutat, eliminant un dels carrils actuals i mantenint-ne un per al transport públic.

Quant al transport públic aquest any hem tingut la bona notícia de l'acord municipal favorable al traçat de tramvia per la Diagonal.

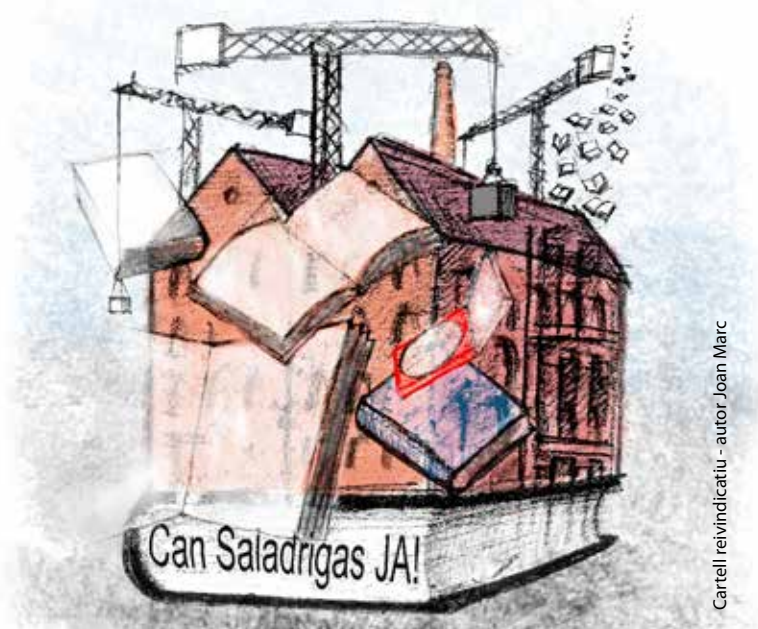
Pel que fa als equipaments previstos en el Compromís per Glòries, s'ha acabat l'escola bressol dels Encants. La construcció de la resta d'equipaments acordats va per a llarg. Uns perquè estan pendents del planejament urbanístic (Fàbrica dels Paraigües, del Sucre, àmbit Farinera...) i d'altres, de la voluntat municipal (poliesportiu carrer Pamplona/Tànger).

Quant a les obres dels túnels i el parc, continuen al ritme previst i no hi ha incidències destacables que posin en qüestió la finalització de totes les obres per a l'any 2022. Ara el que cal és donar el darrer impuls que permeti la construcció dels habitatges públics previstos i l'execució dels equipaments acordats.

Jaume Badenes

Biblioteca Poblenou Manuel Arranz 2009-2019

10 anys fent barri!

El 10 de maig de 2009 es va portar a terme la jornada de portes obertes de la biblioteca. Va ser un diumenge de primavera fantàstic. La gent va gaudir d'un espectacle de dansa aèria, que jo, aprofitat com anava, no vaig ni veure. A la plaça del davant les obres de construcció d'un pàrquing dificultaven l'accés a la biblioteca i, amb la gentada que afortunadament va venir, es van formar llargues cues. Va inaugurar-la l'alcalde Joan He-reu, que va ser rebut a l'exterior amb una

TIC (tecnologies de la informació i la comunicació), més de 420 visites escolars i més de 10.000 alumnes han passat per la biblioteca en aquestes visites. Vam obrir amb uns 31.000 documents i ara en tenim més de 60.000!

Hem organitzat narracions de contes, cursos d'informàtica, clubs de lectura, presentacions de llibres, xerrades, recitals poètics, passis de documentals, campanyes de donació de sang (sí, sí, el que llegiu!) en col·laboració amb el Banc

dé... Uns quants han repetit, fet que ens fa pensar que els hem tractat bé.

Hem col·laborat en diferent grau i mesura amb moltes entitats del barri: Apropem-nos, amb l'escola de salut, un club de lectura, visites als grups d'aprenentatge de castellà, etc.; amb el Centre de Normalització Lingüística de Sant Martí fem un club de lectura de català bàsic i visites a grups d'aprenentatge de català; amb l'Escola d'Idiomes de La Pau, un club de lectura en anglès; amb les escoles del barri: la Mar Bella, la Llacuna, etc., amb els instituts Maria Espinalt, 22@, etc.; amb les llibreries, quan vam obrir hi havia l'Etcètera i ara s'hi han afegit La Petita i la NoLlegiu; amb el Centre Cívic Can Felipa, els casals de barri de Poblenou i Bac de Roda. I podríem continuar...

Des que vam obrir, hi ha latent la reivindicació veïnal de l'ampliació de la biblioteca, actualment postergada per la presència provisional de l'Institut 22@ a les plantes superiors de l'edifici, que havien de ser l'espai de creixement natural de la biblioteca.

Hem crescut amb vosaltres. Hem intentat fomentar l'hàbit de la lectura dels vostres infants i el vostre, és clar! Us hem recomanat llibres i ens n'heu fet descobrir també vosaltres. En aquests deu anys hem intentat ser un àgora cultural del barri, un lloc on passessin coses relacionades amb la cultura en general i la lectura en particular. Confiem seguir-ho sent molts anys més!

Lluís Martínez

Director Biblioteca Poblenou-
Manuel Arranz

sorollosa manifestació reivindicativa dels veïns que demanaven més escoles. Ja sabeu que tenim un barri molt reivindicatiu. Prèviament la gent de l'AVV ja ens van dir que estaven encantats amb l'obertura de la biblioteca, que la xiulada era aprofitant que venia l'alcalde. Hem de dir que ens hem sentit molt ben aco-llits pel veïnat i les entitats.

Us donarem algunes xifres perquè us feu una idea de part de la feina que hem anat fent tots aquests anys: més de 22.000 carnets, més de 1.100 tallers de

de Sang i de Teixits, hem participat a la Supernit del Club Súper 3. Com podeu veure, la biblioteca ha donat molt de joc.

Han passat per aquí diversos escriptors, molts fruit de la col·laboració amb la llibreria Etcètera: Víctor Amela, Maria Barbal, Antoni Bassas, Mario Catelli, Enric Calpena, Carles Capdevila (EPD), Alicia Giménez Bartlett, Julià Guillamon, Olga Merino, Rafel Nadal, Sergi Pàmies, Frederic Porta, Toni Pun-
tí, Àfrica Ragel, Pilar Rahola, Joan Ren-

Noves promocions de la cooperativa d'habitatges Fem Ciutat

Gardunya

El Turó

Fòrum Litoral

novaicària
ESPORT & FIT

El cos t'ho demana!
#SOMNOVAICARIA

**AQUEST JUNY,
EMPORTA'T UN 2X1
DOS MESOS AL PREU D'UN!**

*Promoció vàlida només durant el juny de 2019

**ARA, 1:30H DE PARKING
GRATUÏT AMB LA QUOTA MENSUAL!**

Promoció exclusiva per a abonats

Av. Icària 167, 08005 Barcelona | Tel. 93 221 25 80 | rrrpp@novaicaria.com
www.novaicaria.com

Fotoclub Poblenou. Xavier Modamio

“Parla amb el Toni Olivé” és el *mantra* que m’han anat repetint tots aquells a qui he estat preguntant sobre música al barri durant aquests mesos. Alguns tenen un conegut, un amic..., però tots saben que el Toni és l’enciclopèdia musical del barri. “Toni, saps qui era en tal?” I el Toni em pot dir a quin carrer va néixer, on viu ara, on tenien el negoci els seus pares i m’adjunta una foto i una entrada del seu blog.

El Toni és el baixista de Melodrama, el podeu trobar habitualment pel Centre Moral i és l’autor del blog *POPlenou*, on hi ha recopilada la història musical del barri des dels anys 60 (musicsdel-poblenou.blogspot.com). “De tant en tant em trobo algú que em diu: Poblenou s’escriu amb b i no amb p”, explica rient.

Aquesta història comença cap a l’any 2009, quan Jordi Fossas, president de l’Arxiu Històric del Poblenou, va proposar al Toni fer un article per a la revista *Icària* (núm. 16, 2011) sobre els grups de música que havien sorgit al barri. El Toni era el candidat perfecte per fer un article d’aquestes característiques, no només perquè arran de la seva trajectòria com a músic coneixia la informació de primera mà, sinó perquè com a gran afeccionat a la música té una biblioteca pròpia i un arxiu personal amb nombrosos articles i fotografies. La idea el va entusiasmar i va començar a estirar del fil. Per aconseguir informació s’atansava a coneguts del barri, que el remetien a d’altres que li acabaven explicant noves històries i facilitant-li fotografies i altres documents. Una eina que va fer servir molt va ser Facebook. A través de la xarxa social plantejava als seus contactes dubtes que li sorgien durant la investigació o contactava altres músics que havien passat pel barri, com el Josep Fortuny de la Dharma, a qui va conèixer en persona només uns mesos abans de morir o el Manel Joseph, amb qui, arran d’això, han fet amistat. La informació recopilada va anar creixent de forma desmesurada, no només sobre els músics i grups formats al barri, sinó sobre els concerts més importants que es van organitzar durant els 70. A l’hora de redactar l’article va haver de

deixar fora molta informació que havia anat recollint durant gairebé dos anys de cerca. I d’aquí sorgeix la idea del blog, de nou, proposta de Jordi Fossas. Desconec quants barris de Barcelona tenen la seva història musical recollida en un blog, el que és segur és que cap té tanta informació, tan precisa i explicada amb tanta gràcia com el *POPlenou*.

La memòria del Toni és prodigiosa i es fa patent en tots els detalls que apareixen en els articles del blog. A l’inici es va dedicar a confeccionar les entrades a partir de les seccions del mateix article, però posteriorment a la publicació d’aquest, li ha arribat informació nova i ha afegit curiositats musicals relacionades amb el Poblenou: videoclips rodats pels nostres carrers, músics que han tingut algun tipus de vinculació amb el barri o grups més moderns formats aquí.

Avui dia, *POPlenou* té 62 entrades, la meitat del primer any de vida del blog, i encara que la resta d’anys la producció ha sigut desigual, el Toni continua actiu i va alimentant de més informació aquesta gran base de dades musical del Poblenou. Això sí, ha de ser un tema que li interessi i conegui bé: “A mi em fa més gràcia dir: aquí hi havia hagut un noi que es deia Ramon i havia tocat amb el Dyango, perquè això ho sé de primera mà i ningú em dirà: però, què estàs dient!”, de la resta i el més actual: “això et toca fer-ho a tu que ets d’una altra generació”.

Irene Julve Nieto

Arxiu Històric del Poblenou

Cicle Poblenou Antiracist-Art

“Els d’aquí”, “color carn”, “treballar com un negre”, bla bla bla. Expressions racistes (diguem-ho clar), però tan integrades en el nostre dia a dia que ni tan sols ens pensem a pensar que discriminen persones del nostre entorn. Però és normal, perquè gaudim de l’anomenat “privilegi blanc”, tot i que això és una altra història... Bé, tampoc una història tan diferent del que estem portant a terme: un grup d’entitats, equipaments i col·lectius del Poblenou, sota l’aixopluc del projecte Antirumors als Barris de BCN Interculturalitat de l’Ajuntament de Barcelona, ens hem ajuntat per proposar accions artístiques contra el racisme. Pensem que l’art, en totes les seves formes, és una manera més visual de fer evident el racisme i la discriminació, i volem convidar-vos a participar-hi.

Què farem?

Durant els mesos vinents, proposa-

rem espectacles, crearem exposicions, farem tallers per a petits i grans, visionarem curts cinematogràfics, generarem debat... Us fem *spoilers*: portarem la Silvia Albert Sopale, farem una pintada grafitera col·lectiva, el Fotoclub Poblenou presentarà una expo de fotos, col·laborarem amb els TOP (Tallers Oberts de Poblenou) a mitjan setembre i amb el festival Escena Poblenou a mitjan octubre... Pinta bé, oi?

On ho farem?

A diferents espais del Poblenou: a Ca l’Isidret, al Casal de Barri Poblenou, a Can Felipa, al Casal de Barri Bac de Roda-Poblenou, al carrer, a la biblioteca...

Com ens podeu seguir?

Hem muntat un *facebook* on anirem penjant tots els esdeveniments que portarem a terme, on ens agradaria que tu, i

tu, i tu, hi participeu. Serà divertit, serà gratuït i serà productiu. Segueix-nos! facebook.com/PoblenouAA/. A més, totes les activitats que formin part del cicle les reconeixereu perquè portaran la imatge gràfica del cicle que ens ha elaborat un dissenyador del barri, tant els cartells que trobareu al carrer com al desplegable el dia de cada activitat.

I qui som actualment?

Gent com tu, que forma part de col·lectius com la Coordinadora d’Entitats del Poblenou, Apropem-nos, Som-U, l’Associació Cultural i Social Bac de Roda...; però, epl!, aquest és un grup obert: si tens ganes de col·laborar, ja siguis una persona a títol individual com una entitat, estarem encantades d’acollir noves idees!

Xarxa Antirumors al Poblenou

Jocelyn Guerrero García

Psicòloga Psicoanalista Psicoterapeuta

Col. 229

Av. Icària 174, 5-2 - 08005

VILA OLÍMPICA

Tel: +34 932115736

Mov: +34 620864935

English spoken

Barcelona acostuma a ser un banc de proves per a tots els elements nous de mobilitat que van sortint. Alguns desapareixen tan ràpid com apareixen (com la bicibirra, per pedalar en grup mentre vas bevent cervesa), alguns es mantenen reduïts a la mínima expressió (segways, karts), però d'altres fa pinta que hi han arribat per quedar-s'hi: rodes, plataformes i, sobretot, patinets.

Novetat?

Els patinets existeixen des de la dècada dels 60, fets en aquells anys de manera pràcticament artesanal en fusta amb rodes de goma. Als anys 90 van sorgir diverses versions de patinets, de materials més lleugers i resistents com l'alumini, i amb rodes de material sintètic. Aquest patinet dels anys 90 es va popularitzar, però encara calia impulsar-lo amb un dels peus de l'usuari.

Un enginyer català, Josep Moya, reivindica que va presentar el primer patinet elèctric l'any 1995 al Saló Mundial

d'Invençions de Brussel·les, però no va arribar a comercialitzar-lo ni a patentar-lo. No ha estat fins aquesta darrera dècada quan les rodes, plataformes i patinets elèctrics han proliferat realment en el mercat, i ho han fet amb molt d'èxit en el cas de Barcelona.

Pràctic?

El patinet permet traslladar-se del punt A al punt B de forma autònoma, ràpida, sense haver d'esperar, a un preu molt econòmic i sense necessitat d'aparcament, ja que el patinet es plega i acompanya l'usuari allà on vagi (hem vist patinets a dins de botigues, a la cua de les eleccions...). Aquestes funcionalitats a Barcelona, ciutat compacta on fem generalment distàncies inferiors als 5 km, i amb un espai públic molt limitat i ple d'usos, sembla que són altament valorades. Fins i tot estem veient pares i mares que s'atreveixen a portar els fills en patinet, el que segurament és pràctic però no sabem si perillós i, com a mínim a dia d'avui, il·legal.

Però..., són legals?

Les ciutats espanyoles, amb Barcelona al capdavant, van haver de demanar a la Dirección General de Tráfico que establís una normativa per poder regular l'ús d'aquests 'vehículos de movilidad personal', ja que sense marc normatiu les autoritats municipals ho tenen molt difícil per ajudar que es faci un bon ús d'aquests vehicles. Pel novembre de 2016 la DGT va publicar la *Instrucción 16/V-124: Vehículos de movilidad personal (VMP)* a partir de la qual l'Ajuntament de Barcelona va desenvolupar les ordenances sobre l'ús dels VMP, que va publicar a mitjan 2017. Aquesta instrucció, però, establia una categorització de vehicles que no es correlacionava del tot amb el que hi havia al mercat, i és que el problema principal rau en la manca de control en la fabricació industrial. Per exemple, es venen VMP que en principi tenen una velocitat limitada a 20 km/h mentre que en la realitat els usuaris es desplacen a velocitats de 40 km/h, o inclús més elevades.

Així, a inicis de 2019 la DGT treu un esborrany de *Real Decreto de medidas urbanas de tráfico*, que a dia d'avui encara no ha estat aprovat, que incorpora novetats que permeten establir una categorització tècnica que permeti diferenciar clarament els VMP dels ciclomotors i motocicletes. Resumint el contingut, la DGT elaborarà un manual de característiques dels VMP que establirà els requisits tècnics, la classificació i assajos per tal de poder expedir certificacions que els permetin circular (tot això haurà de ser traslladat a la indústria, que és la que hauria de sol·licitar el certificat de circulació per a cada model comercialitzable). Així mateix, s'inclou una definició dels VMP indicant que són vehicles d'una única plaça i amb velocitat màxima per disseny entre els 6 i els 25 km/h.

Així que, per ara, a falta d'una regulació més restrictiva o actualitzada, a Barcelona la mobilitat en VMP s'ha de regir per la normativa consultable a la pàgina web següent:

<https://www.barcelona.cat/mobilitat/es/medios-de-transporte/vehiculos-movilidad-personal>

Per on han de circular?

Els patinets han de circular de forma preferent pels carrils bici i carrers pacifi-

cats. Si han de circular per vorera perquè no hi ha altra opció es pot fer sempre i quan la vorera faci més de 4,75 m i tingui almenys 3 m d'espai lliure, respectant sempre la prioritat del vianant i a una velocitat màxima de 10 km/h, igual que les bicicletes o les motos i cotxes que accedeixen a una plaça d'aparcament.

Particular o compartit?

Mentre que en altres països, com Alemanya, han optat per prohibir-ne l'ús directament (per ara), a Barcelona i diverses ciutats espanyoles i d'arreu del món l'ús del patinet s'ha estès d'una forma molt rellevant. En el cas de Barcelona, tanmateix, és especialment elevat l'ús del patinet elèctric d'ús particular en comparació amb altres ciutats, on la majoria d'usuaris ho són del patinet compartit (o de *sharing*).

Per ara a Barcelona només hi ope-

ra una empresa de patinet compartit, Reby, i ho fa de forma alegal mentre no es desenvolupa la normativa que ha de

regular els *sharing* de patinets (tal com ha passat amb les motos de *sharing* fins a dia d'avui). Tot i la situació, a diferència d'altres operadors a altres ciutats els patinets que operen a Barcelona tenen quelcom molt positiu sobre l'ordre a l'espai públic: s'han de lligar a les barres d'aparcament de bicicletes.

En definitiva...

El patinet elèctric, així com la bicicleta elèctrica, encaixen completament amb les necessitats de mobilitat de la ciutat de Barcelona. Sembla que han arribat per quedar-s'hi, però cal que les administracions en regulin la circulació i les condicions d'aparcament per evitar una nova invasió de l'espai públic, tal com ha passat amb els cotxes a la calçada i amb les motos a les voreres.

Silvia Casorrán

CLINICA VETERINARIA POBLENOU
 TELS. 93 300 8726 - 93 300 6021
 CAMÍ ANTIC DE VALÈNCIA 18 • 08005 BCN
 www.vetpoblenou.com/blog
 HORARI: dilluns a divendres, 9-14h i 17-20h / dissabtes, 10-14h

CLINICA DENTAL GLÓRIES
Dr. José Fco. López Alias
DIAGNÓSTICO + PRESUPUESTO GRATUITO
 Rda. del Poble Nou, 157-159 1ªª
 08018 BCN TEL. 93 485 37 93

Anuncia't
 Amb la teva presència a la revista del barri tothom hi guanya!
629046004
 comercialpoblenou@gmail.com

FARMÀCIA JAUME GIRÓ LOPERENA
 DERMOFARMÀCIA FÓRMULES MAGISTRALS
 HOMEOPÀTIA - FITOTERÀPIA
 DIETÈTICA - EFLORS FLORALS
 93 307 15 17
 Maria Aguiló / Pujadas

magda marty
 infermera a domicili

 677053100 www.magdamarty.com

Les germanes Josefa i Elisa Úriz Pi

Un compromís, social, pedagògic i polític

No fa gaires dies, per casualitat, vaig sentir una entrevista que feien al periodista i historiador Manuel Martorell. De cop, el que deia va captar tota la meua atenció. L'entrevista girava al voltant del seu últim llibre, escrit conjuntament amb Salomó Marquès i Mª Carmen Agulló: *Pioneras. Historia y compromiso de las hermanas Úriz Pi* (editorial Txalaparta, Tafalla 2018).

Des d'aquest espai, també volem rescatar de l'oblit els fets i la personalitat d'aquestes dones, silenciades per la història, perquè la història o està escrita per homes o pels vencedors i, en conseqüència, les dones i d'esquerres, senzillament no hi són.

Des d'aquest espai, també volem rescatar de l'oblit els fets i la personalitat d'aquestes dones, silenciades per la història, perquè la història o està escrita per homes o pels vencedors i, en conseqüència, les dones i d'esquerres, senzillament no hi són.

Qui eren les germanes Pepita i Elisa Úriz Pi?

Pepita i Elisa Úriz Pi (de pare navarrès i mare catalana) van néixer l'una el 1883, i l'altra el 1893, a Badostáin i Tafalla respectivament. Encara que el pare era militar, l'ambient familiar era molt liberal.

El 1903, a 20 anys, Josefa estudiava

magisteri a Madrid i la seva germana Elisa anava al Centre Instructor d'Obrers Republicans. Per a elles l'ensenyança era la seva vocació professional i el seu lema: «Un ideal: l'escola; una passió: les criatures; un amic: el mestre».

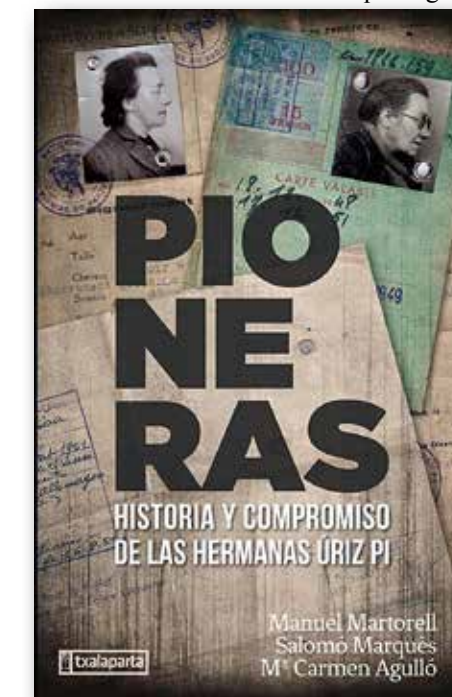
A les germanes Úriz Pi se les considera pioneres de l'escola moderna, avançant-se en més de 50 anys als corrents pedagògics més avantguardistes, que, a l'època de Pepita i Elisa, era un desafiament a l'ensenyament i la moral tradicionals. Finançades per la II República, van realitzar les anomenades "missions pedagògiques", que tenien per objectiu alfabetitzar la població rural, i centraren la seva activitat a les províncies de Lleida i Girona. Però les seves propostes innovadores no van agradar als poders eclesiàstics del moment.

També van ser pioneres i grans defensores del feminisme. El 1934, Pepita i Elisa impulsen l'Associació de Dones Antifeixistes (MAE) i l'Associació de Dones de Catalunya. El 1934, Elisa, juntament amb Dolores Ibárruri i Irene Falcón, forma part de la delegació espanyola al Congrés Mundial de Dones contra la Guerra i el Feixisme, que es va celebrar a París. L'any següent, Elisa intervé en un míting de l'Ateneu Sempre Avant al costat de Clara Campoamor. Elisa formava part del Secretariat de la Federació Democràtica Internacional de Dones (FDIM). Creada al final de la II Guerra Mundial per dones vinculades a diferents partits polítics europeus, va ser una de les associacions de dones més nombroses que ha existit mai a tot el món.

Una de les aportacions més rellevants d'Elisa va ser la declaració de l'ONU del dia Internacional de la Infància, el 1954, com a conseqüència de la campanya promoguda per la Federació Democràtica Internacional de Dones, en defensa de la infància.

El 1936, esclata la Guerra Civil i les germanes Úriz juntament amb Antonio Sesé juguen un paper determinant en la fundació del Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC). El 1938 Pepita és nomenada directora general d'evacuació.

Les dues germanes s'impliquen a fons en l'ajuda als infants a la rereguarda, atenen milers de nens i nenes que fugen

de la guerra i la repressió. Organitzen colònies, ateses per voluntàries de l'àmbit educatiu. Segons informes d'Elisa, van arribar a donar més de 100.000 menús infantils diaris. El 1939, Barcelona és ocupada per les forces colpistes. Pepita i Elisa, juntament amb més de 470.000 republicans i republicanes, inicien el seu èxode cap a França, on continuen el seu treball solidari amb les criatures i amb els mestres i les mestres que anaven als camps de refugiats, una ajuda que va continuar durant la Segona Guerra Mundial.

Quan aquesta esclatà, Pepita i Elisa es trobaven a París, i allí s'uneixen a la Resistència Francesa contra la dominació nazi.

El 1950, el govern francès de René Plevén posa en marxa l'Operació Bole-ro que consistia a deportar centenars de militants comunistes estrangers membres de la Resistència, molts exiliats republicans espanyols, cap a Còrsega, Algèria, Hongria, Polònia... A molts, els van ser abandonats a la seva sort a la frontera entre les dues Alemanyes. Les germanes Úriz van ser deportades l'abril de 1951 a l'Alemanya Oriental, on van viure fins a la seva mort.

Estrella Pineda

Plànol de 1877 on es veu el barri de la França Xica amb relació al nucli consolidat del Poblenou al voltant dels carrers Marià Aguiló i Taulat

Palo Alto,

El darrer complex industrial de la França Xica (1857-2018)

El recinte actualment conegut com Palo Alto és el darrer complex industrial que queda dempeus al barri anomenat la França Xica, que es troba entre els carrers Pellaires, Tortellà, Ferrers i part de Taulat. El nom de França Xica és degut a la presència d'una colla de tècnics i enginyers francesos encarregats de la construcció i el desenvolupament de l'empresa MACOSA –Can Girona– i d'altres empreses, com les fàbriques de blanqueig de Can Puntí i Can Vidal, la fàbrica de vidre Can Vilella, Olis Agell, Can Bianchini, dedicat a la fabricació de filferro, i la Catalana de Gas.

El recinte de Palo Alto, on ara s'allotgen diverses empreses vinculades al món del disseny, és un dels paradigmes que millor explica els avatars i la versatilitat de l'arquitectura industrial. El seu origen data de 1857 quan es bastí un veritable complex industrial a la denominada carretera del Besòs –avui carrer Pellaires–, segons projecte de l'arquitecte Josep Oriol Mestres i Esplugas (1815-1895).

El 6 de juny de 1857 el senyor Josep Bonafont i Capella, director administrador de la Societat Anònima La Curtidora Catalana, demanà permís per aixecar un edifici en uns terrenys de sorral d'una superfície aproximada de quatre mujades (unes dues hectàrees), adquirits a Francisca Castany en el terme municipal de Sant Martí de Provençals, a l'indret denominat Poble Nou, tocant al paratge anomenat Fort dels Castellans. Dos anys més tard, el mateix Josep Bonafont demanà un altre permís per ampliar l'edifici.

El 1868 assolirà la seva millor posició en el rànquing industrial de Sant Martí ocupant el quinze lloc entre les cinquanta primeres. Però no trigaran gaire a arribar les dificultats, inicialment econòmiques, que derivaran en problemes judicials i penals. L'administrador de La Curtidora va emetre pagarés i lletres de canvi falsos. El 1867, a conseqüència del desastre financer i judicial, les accions de La Curtidora Catalana cotitzaven al 5% del seu valor nominal

a la Borsa de Barcelona, un fet que demostrava l'abast de l'afer. Mentrestant, la fàbrica estava llogada a un tercer. El valor de la subhasta d'aquest edifici, de la casa del director i del solar veí es fixà en 174.828 pessetes, equivalents a 35.000 duros.

El 1875, en mans d'un nou propietari, s'amplià el recinte amb una nau realitzada pel mestre d'obres Antoni Vila i Bruguera, promoguda per Ramon Gal i Joan Puigsech, que eren empresaris tèxtils de la llana. L'any 1877 l'empresa consta ja entre les cinquanta empreses amb la quota fiscal més elevada de Sant Martí. La fàbrica s'amplià al 1878 per voluntat d'un nou empresari tèxtil, Agustí Coll i Torné, que demanà poder aixecar un pis en una de les naus, que es destinà a assecador de filats. Odón Cabrera va ser el mestre d'obres encarregat de l'ampliació i reforma de l'edifici.

El 1915 l'empresa era propietat de Víctor Pansú i va ser reconvertida en una fàbrica de borres, un producte tèxtil procedent del reciclatge de draps, amb el

nom oficial de Desengrase de Desperdicios de Algodón. El 28 de maig de 1919, en plena època del pistolerisme barceloní en què es donaven violents enfrontaments entre els obrers i la patronal, la fàbrica patirà un paorós incendi que destrueix gran part de les naus, entre elles la que contenia la caldera de vapor que quedà totalment destruïda. També cremà una gran quantitat de bales de cotó brut i oli.

En l'extinció de l'incendi, que va començar a les quatre de la matinada, hi participaren els bombers del Parc de la Ciutadella i els del Districte de Sant Martí, i forces de la guàrdia civil i de la policia municipal, que aconseguiren apagar el foc a les vuit del matí. En agraïment pels serveis prestats, el senyor Víctor Pansú va fer un donatiu de 150 pessetes a la Caja del Montepío del Cuerpo de Bomberos.

El 1927, amb l'adquisició per part de la Societat d'August Ramoneda i Riu, la fàbrica va esdevenir un important centre de producció de sèmoles, glucosa i dex-

trina, productes base per a l'alimentació en pols, amb el nom de Fàbrica de Glucosa Sociedad Anónima Ramoneda. La societat es va dissoldre el 1940 per les pèrdues patides, molt probablement, durant la Guerra Civil.

Entre 1940 i 1989 les naus eren propietat de l'empresa tèxtil Viñas Goig y Canals, que les mantindrà en règim de lloguer, però perdent l'edifici la seva unitat perquè va ser ocupada per diversos petits tallers.

La degradació dels edificis amenaçava amb el seu enderroc. La renovació que experimentà la zona arran dels Jocs Olímpics de 1992, els va salvar gràcies a la instal·lació primer de Pierre Roca, conegut promotor cultural, que va arribar al recinte l'any 1987 i després de l'escultor Xavier Medina-Campeny, el dissenyador Mario Sans, l'interiorista Fernando Salas i el també dissenyador Javier Mariscal, entre altres. Per una sèrie de circumstàncies, les naus van passar a ser propietat de l'Ajuntament de Barcelona, que signà l'any 1998 una con-

cessió per un període de vint anys amb Javier Mariscal i els seus associats.

Després de llargues negociacions, es va aconseguir que el recinte fos qualificat com a 7b (equipament de nova creació de caràcter local). Els darrers anys s'hi han instal·lat empreses de disseny, d'il·luminació i so, de serveis fotogràfics i d'interiorisme, que donen feina a més de tres-centes persones.

En ple període de renovació de la concessió administrativa, caldria un acurat estudi patrimonial del conjunt, uns deu mil metres quadrats de superfície, i de l'entorn de Palo Alto, que és el darrer vestigi de la industrialització del barri històric de la França Xica, incloent-hi el carrer Pellaires en tant que referent de l'estructuració parcel·laria del barri; sense oblidar els processos fabrils i recordant la història del vapor com a font d'energia que va fer possible el desenvolupament tecnològic de les indústries.

Jordi Fossas

Arxiu Històric del Poblenou

Marc Ros

cantant de Sidonie

Marc Ros és cantant de Sidonie, una de les bandes més reconegudes de l'escena musical a casa nostra. Ara celebren els 20 anys de carrera musical amb gran èxit tant a Espanya com a Llatinoamèrica. Sidonie és una banda que sempre ha estat al Poblenou i Marc Ros ja fa anys que n'és veí. Amb ell volem parlar del barri, de música i d'aquests anys de carrera musical.

Com arribes al Poblenou?

Jo era de Sarrià i fins als 25 anys vaig viure allà a casa de la meua família. Quan amb l'Àxel vam començar a buscar un baixista per al grup, vam coincidir amb el Jess i ell ja assajava en un local del Poblenou. Ens va convèncer que ens quedéssim com a grup aquí i, per tant, Sidonie naixem al Poblenou i seguim tenint el nostre local aquí, al carrer Pallars. Quan jo decideixo buscar pis, tinc clar que el volia buscar al barri i cap al 2005 trobo un pis al carrer Badajoz i, per tant, també em converteixo en veí del barri. I des de llavors el meu vincle amb el barri és total.

Què et va sorprendre del barri?

Realment no coneixia res del Poblenou. Em va impactar aquest paisatge industrial o postindustrial que a mi sempre m'ha fascinat i que de fet també em lligava amb el paisatge del nord d'Anglaterra d'on venia molta de la música que jo escoltava. I això, barrejat amb el caràcter del Mediterrani. La veritat és que em va fascinar.

Sou un grup que no tenia cançó protesta o de fort contingut social. En canvi, ara fa poc heu publicat *Maravilloso*, una cançó que parla de la gentrificació, de l'expulsió del veïnat dels barris que van sent ocupats pel turisme. I a més a les entrevistes dieu que això ho veieu al vostre barri del Poblenou. Com sorgeix aquesta cançó?

Darrerament he volgut fer un estil de cançons que fos una mica més directa, que fos com una conversa al bar o al camerino. Vull parlar de coses que m'afecten i aquesta cada cop ho és més perquè ho veig al meu entorn. Ja fa un temps que he vist que amics o coneguts han hagut de marxar del barri pels preus de l'habitatge, o els lloguers tan alts. I això m'afectava. Un dia em vaig trobar una parella que estava amb un camió de mudances. Els vaig preguntar per què marxaven i em van confirmar que no podien pagar el preu de l'habitatge. Allà va cristal·litzar la cançó, gairebé de forma immediata. Em preocupa com canvia el meu entorn i ho volia explicar.

La cançó parla d'aquest tema seriós i preocupant, però en canvi la música és molt patxanguera, molt ballable. Com és això?

Com deies abans, nosaltres no escrivim cançó amb contingut social i vam decidir fer-la a la nostra manera. A mi m'agraden molt The Kinks o al-

tres grups i músics que han fet servir la ironia i el sentit de l'humor per tractar temes molt durs. Per això vam decidir que la cançó més social fos a la vegada una cançó de xiringuito, ballable. És un tema que ens afecta a tots i l'hem tractat a la nostra manera.

Marc Ros ens rep al seu buc d'assaig. Un edifici mític on podem trobar altres grups com Elefantes o Love of Lesbian i on trobem la seu de Blind Records, un dels punts de la música indie a Espanya, amb Santos i Fluren al capdavant. Però, com veus la música al Poblenou, especialment la música en viu?

És cert que hi ha algunes sales com Razzmatazz, Rocksound, la Sexta Baja..., que són un referent, però mai hi ha hagut gaires sales de concert al barri, igual que passa a la resta de Barcelona. Recordo, per exemple, la sala Be Good, però podria comptar amb els dits d'una mà les sales on es podia escoltar música en viu a finals dels 90. I ara han seguit tancant sales. Trobo a faltar un circuit que permeti escoltar música en directe a la ciutat. Fa poc veníem de New Orleans i vam trobar que allà la música era a tot arreu, està ple de locals on escoltar bona música. I no sols una oferta per al turisme. Allà la gent respira la música i, per tant, surten moltes propostes.

Ara heu estat celebrant els 20 anys com a grup Sidonie. Hi ha gent que destaca que heu anat passant de la psicodèlia al pop i també es destaca el vostre pas de l'anglès al castellà. Com creus que ha evolucionat la vostra música?

No sóc gaire d'analitzar aquestes coses. El que és evident és que la nostra música és un gran reflex dels discs que tenim a casa. Som tres amants de la música i això traspua en tot allò que fem. En el meu cas és cert que m'agradava molt la psicodèlia anglesa i també la música americana dels anys 60. I també vam fer el pas al castellà buscant nous espais. Un cop vam fer una versió de *Duerme* de El Niño Gusano i em va agradar com va quedar la meua veu en castellà i així vam seguir.

Sempre heu fet col·laboracions amb molta gent de l'escena musical del vostre voltant (*Fascinados* o *Un día de mierda* en són bons exemples) o hi feu referències a cançons com *Carreteras infinitas*. Realment hi ha aquest ambient?

Sembla mentida, però sí. Vivim en un món artístic en què hi ha moltes enveges, però s'ha creat un ambient molt

bo, de complicitat. Però ens hem unit per força perquè les hem passat molt magres. Això ens ha fet veure que si creàvem vincles érem més forts i, per tant, això s'ha convertit en amistat i front comú. A mi em fa sentir la companyia i no sentir-nos sols.

A moltes entrevistes expliqueu que vau tenir uns inicis una mica salvatges. Ara valoreu més la professionalitat. Però si tornéssis a començar ho faríeu igual?

Efectivament va ser un inici en què, a més de crear el grup, personalment

vaig descobrir el món. Vaig arribar al Poblenou, va ser la gran aventura de la vida i amb l'Àxel i el Jesús vam començar a viure-ho tot per primer cop ja que havíem sortit molt poc. Això ens va portar també a experiències menys sanes, però també és cert que aquesta és la meua experiència vital i es transmet a la meua música, sense aquelles aventures no hauria fet aquestes cançons.

Dalt de l'escenari sou molt expressius i desmadrats, però personalment sembla que siguis tímid. Com es porta això?

Efectivament sóc molt tímid, de fet ho som tots tres, però jo ho sóc especialment. Jo com a cantant tinc en aquest sentit la part més difícil, que és parlar al públic, presentar-nos..., i, per tant, sempre m'ha costat. En el fons sóc un actor i intento quan em poso la roba del bolo deixar enrere aquestes coses.

Quan sortiu a l'escenari encara transmeteu que us voleu menjar el món. Com és possible això després de 20 anys de carrera musical?

Formem part d'una generació musical que ens vam haver d'espavilar molt.

No hi havia els circuits musicals actuals, no hi havia festivals, per exemple, i costava molt poder-se dedicar a la música. I mantenim aquest esperit perquè som molt agraïts per tot el que ens ha passat i sabem que això ho devem al públic.

Per acabar, què és el que més t'agrada i el que menys t'agrada del barri?

El que més m'agrada és la serenitat que em transmet viure en aquest barri i que, per exemple, no he trobat a Sarrià o Gràcia, on també he viscut. I això fa que la meua vida sigui més fàcil.

No tinc la sensació d'haver de fugir a viure fora, per exemple. El paisatge industrial del Poblenou em transmet serenitat i m'agrada molt el barri. M'agrada molt el veïnat, xerrar amb gent, és gent senzilla, aquí em sento a més amb la possibilitat de viure de manera més discreta.

El que no m'agrada del barri és que tinc la sensació que s'està convertint en un banc de proves. Per exemple, en temes com la superilla, que és una bona idea però que la realitat ens demostra que encara queda moltes coses per fer, per exemple aprofitar molt més aquest espai. No m'agrada que estiguin aixecant hotels d'una manera tan bèstia. No m'agrada que s'estigui oblidant l'aspecte humà, no pot ser que el veïnat del Poblenou se senti exclòs del seu propi barri.

Ens acomiadem del Marc Ros. Hem compartit una bona estona de xerrada al local d'assaig de Sidonie. I hem pujat al terrat d'aquest edifici per poder gaudir d'aquest paisatge industrial que tant el va seduir.

Pere Nieto

Carrer de Jubany

Una reurbanització esperada des de fa 40 anys

de la tarda. Ara els cotxes ja no poden entrar al carrer. La reurbanització amb plataforma única ha desterrat definitivament els cotxes que aparcaven junt a una estretíssima vorera per la qual no es podia caminar. La Paqui, que viu a la primera casa del carrer, és la guardiana: ha posat uns testos barrant el pas perquè no es fia del senyal de prohibició. No hi ha dubte que el canvi més espectacular d'aquesta obra tants anys esperada és l'absència de cotxes. A les reunions en les quals fa mesos els veïns opinaven sobre el projecte urbanitzador no hi havia consens sobre la desaparició dels aparcaments. “Ahora la calle está mucho mejor. Antes cada uno en su casa”, diu la senyora Carmen, que s'afegeix a la tertúlia. La senyora Carmen, coneguda pels veïns com la Gallega, és una de les més veteranes, té 74 anys i ja en fa 40 que viu al barri. La generació més antiga està desapareixent: “En els dos anys últims ens han deixat moltes persones grans”, diu la Inés. I ho corrobora la Gallega: “El señor Jaime, la Nati, la gallega del cerezo...”. Hi ha vida comunitària, la Inés coneix tots els veïns del carrer. De fet, parla i s'interessa per ells com si fossin de la seva pròpia família. En Quimet, que

viu just a la casa del davant de la Inés, que és també un dels residents de tota la vida, va caure fa uns quants dies i es va obrir la cella. Ell és propietari com altres veïns, però també hi ha llogaters. El que hi ha menys ara mateix són nens i nenes, que amb la reforma haurien guanyat un magnífic espai per a jugar.

Lluís Carrasco, que va ser veí del carrer Jubany i ara viu a Prim, és un dels principals coneixedors del barri perquè ha sigut un actiu vocal de l'Associació de Veïns del Maresme. Diu que fa 40 anys que s'esperen aquestes obres d'urbanització, que va demanar insistentment l'associació de veïns. “El regidor Narváez feia molts favors a la seva gent, de la Verneda i Sant Martí”, diu, “i l'alcalde Trias no va fer res pel nostre barri. La Colau s'ha portat bé amb nosaltres”. La barriada del Polígon 22 ha resistit com l'*aldea gala* de l'Astèrix, al marge de tot! Per fi, algú ha pensat en ells. Aquestes obres han costat 1,8 milions d'euros segons ha dit l'Ajuntament. La inversió principal és en el clavegueram. Ara només falta treure els pals de les línies elèctriques, però això sembla que ho ha de fer la companyia de la llum. La Inés està contenta perquè s'han plantat dos arbres de l'espècie *Cercis siliquastrum* (arbre de l'amor, arbre de Judes), que decoren el final del carrer, aquell punt on per sortir a la rambla Prim cal pujar unes escales, just al davant de la casa que havia sigut del Tío Manolo, el patriarca del Camp de la Bota. Com ha canviat el barri! Però el carrer manté un caliu, llàstima que no hi hagi la mateixa relació veïnal amb la gent del carrer d'Auger i el passatge Foret.

Ah!, queda, però, pendent la reurbanització dels carrers de Marroc i Bolívia. Que en prengui nota el govern municipal de després del dia 26 de maig.

Salvador Clarós i Ferret

Una mica d'història

Aquest carrer, segons el nomenclàtor de la ciutat, deu el seu nom a Gustau Jubany (Barcelona 1883-1971), que juntament amb Sebastià Auger va ser promotor de la urbanització del nucli més antic de la Maresma (conegut com el Polígon 22) mitjançant l'empresa Auger i Jubany que fundaren conjuntament el 1919. Posaren els seus noms als carrers, Jubany l'un i Auger l'altre, que juntament amb el passatge Foret (nom en honor de l'industrial i propietari dels terrenys) conformen un grup de casetes construïdes entre 1920 i 1930 en un paratge ple de fàbriques envoltades de camps de conreu a tocar de la Riera d'Horta. No seria fins al 1960 que el Patronat Municipal de l'Habitatge lliurava els primers pisos del nou polígon del *Suroeste del Besós*, barri nou construït de pressa i corrents per allotjar l'allau d'immigrants que estaven arribant a Barcelona. El 1990 l'artèria principal, el carrer Prim, que encara tenia més de riera que de carrer, va esdevenir una bonica rambla dissenyada per l'arquitecte Pedro Barragán. Les casetes baixes construïdes 70 anys abans havien quedat envoltades de blocs alts i deprimides respecte del nivell de Prim. El 94 es va aprovar inicialment el Pla Especial d'Ordenació de l'àmbit delimitat per la rambla Prim i els carrers Marroc, Maresme i Paraguai, però fins a l'actualitat l'estat

d'aquest entorn segueix gairebé intacte, amb carències urbanes avui inadmissibles. A la tardor de 2015, l'actual govern municipal, a petició de la Comissió de Patrimoni del Districte, es compromet a estudiar la protecció d'aquest conjunt residencial singular que demanava el veïnat i la Comissió de Patrimoni Industrial del Poblenou. Com a primera mesura, el Districte de Sant Martí va decidir una actuació d'urbanització urgent, intervenint en el clavegueram, l'enllumenat, el mobiliari urbà i la pavimentació. Les obres es van iniciar l'agost passat i es troben ara mateix pràcticament acabades.

Una aldea gala a Sant Martí

La Inés viu des de fa 14 anys en una caseta del carrer Jubany amb el seu home, el seu fill, la gossa, que es diu Stella, i un gat, que a estones va de visita a casa de la Marian. Hospitalària, treu unes cadires i em convida a seure amb ella i amb la Marian al carrer, davant la porta de casa seva aprofitant el solet

Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar

Font de solidaritat

AJUTS AL PAGAMENT DEL CONSUM DE L'AIGUA

El Fons de Solidaritat de la Fundació Agbar és una font solidària que brilla per arribar als qui més ho necessiten. Per això col·laborem amb Càritas, la Creu Roja i els serveis socials dels ajuntaments per ajudar les famílies que tenen problemes per pagar la factura de l'aigua i, d'aquesta manera, garantir l'accés al consum bàsic d'aigua a tothom. Arribant allà on puguem ajudar. Des que aquest fons es va posar en marxa, hem beneficiat a més de 45.000 persones. Obrint-nos camí, com l'aigua.

Aigües de Barcelona
L'aigua de la teva vida

Agbar Fundació

Jalā metuka (Jalā dulce) Pan de Sábado

Ingredientes

A

50 gr levadura fresca
2 cucharadas azúcar blanco
2 cucharadas harina blanca
1 vaso (250 ml) leche tibia

B

1 kg harina blanca
125 gr mantegulla blanda
1 huevo
½ vaso leche
1 vaso azúcar blanco
½ cucharadita sal

C

1 huevo
2 cucharaditas miel

Elaboración

1. Mezclar todos los ingredientes de A en un bol y dejar reposar unos 10 minutos.
2. En un bol grande meter el kilo de harina, hacer un agujero e introducir ahí el contenido del bol A y empezar a mezclar. Si se tiene una mezcladora amasadora (un mixer) potente, para panes, se puede utilizar. Añadir los ingredientes de B, excepto la sal, y seguir amasando con las manos hasta formar una masa durante unos 5 minutos. Añadir la sal y seguir amasando unos 3 minutos más (por lo menos 8 minutos en total). Dejar reposar durante una hora en un bol grande y cubrirlo con un film transparente (o un paño mojado de cocina) dejando espacio para crecer, hasta que doble su tamaño.
3. Amasar unos segundos la masa, para sacar el aire y formar una bola. Dividirla en 9 partes iguales (si tienes una báscula de cocina, mejor) y formar una "serpiente" de 4 cm de grosor de cada trozo.
4. Con cada 3 serpientes forma una trenza, bien hecha pero no superpretada.
5. Tapar las 3 trenzas con film transparente (para que no se sequen), que no esté apretado, durante unos 30-45 minutos (depende de la temperatura ambiental). Las jalás crecerán un 50%.
6. Precalentar el horno a 180° por arriba y por abajo.
7. Mezclar ingredientes C y pintar cada jalá con un pincel, para dar brillo.
8. Hornear durante unos 20-30 minutos, hasta que tengan un color marrón dorado.
9. Beteavon ("buen provecho") y shabat shalom.

Entre el veïnat del nostre Poblenou divers hi he descobert la Miry Kornhauser, una dona israeliana que viu al barri des de fa 16 anys. Em rep al passeig Taulat on té un centre de coaching i benestar, lluminós i alegre.

La recepta que ens ofereix es diu *halah*, un menjar que trobem a totes les cases jueves d'Israel. El pare de la Miry va néixer a Polònia, fill de pare alemany i mare austríaca. Va viure a la Sibèria, a Itàlia, a Polònia i a Israel. La mare va néixer a Israel, filla de mare suïssa i pare romanès. Israel és un poble d'immigrants que aporten a la cuina comuna menjars de totes les procedències, però la *halah* és el que els unifica.

Per als jueus el dissabte és el dia sagrat i el celebrem la vigília. El divendres les famílies religioses i els infants l'acostumen a cuinar i també molts laics. El *halah* és semblant a un brioix i es menja el divendres quan es fa la festa de benvinguda al dissabte. Tothom el celebra fins i tot els laics i les famílies atees com la meva.

Jo vivia a Tel Aviv. Vaig estudiar psicologia i filosofia i em vaig formar en la teràpia Gestalt. M'agrada treballar les emocions. Vaig ser coordinadora de recursos humans a Nokia, una empresa amb 80 treballadors de 19 països diferents. Allà vaig conèixer un xicot italià amb qui vaig connectar. Un dia li vaig preguntar on li agradaria fer arrels i em va dir que a Barcelona; jo no hi havia estat, però sabia que tenia mar, muntanya i molt d'art i cultura. Ens vam fer parella i vam decidir viure a Barcelona. No volia seguir al meu país perquè sóc d'esquerres i no m'agrada el que hi està passant. Em costa acceptar que un poble perseguit durant tants anys per ser diferent, faci el mateix amb altres éssers humans. Tant de bo els palestins arribin a tenir el propi país. Si no tornem els territoris ocupats, seran la nostra maledicció. Jo era una persona pacífica i m'adonava que la meua agressivitat augmentava. Vam aprofitar una setmana de vacances i vam començar a buscar allotjament. Tot passejant, li vaig dir: La gent fa molt soroll però no hi ha crits. Aquí viure! Es parla fort però no hi ha

agressivitat a la veu, i a Israel n'hi ha molta.

Actualment parlo quatre idiomes, entre els quals el castellà, però quan vaig arribar no en sabia, també sé una mica d'italià i de català. Quan vam arribar ens vam fer parella de fet i el primer any no vaig treballar. Necessitava aconseguir el permís de residència i Espanya no reconeixia, a aquests efectes, les parelles de fet. Vam pensar a casar-nos perquè ell era comunitari, però les nostres mares pensaven en casaments molt diferents. La d'ell volia un gran casori en una església de Milà però jo soc atea i no em volia casar ni en una església ni en una sinagoga. És molt important que es respecti que no m'he de casar com a religiosa si no en soc. Li vaig proposar fer-ho pel jutjat però la situació el va angoixar molt i em va deixar. Va ser una època difícil perquè estava molt enamorada, només feia un any i mig que havia arribat i quasi no tenia feina. Com que no dominava el castellà, vaig començar a fer de terapeuta en anglès. Va servir per posar a prova la meua força. No volia tornar a Israel i uns amics em van

La halah, el pa del sàbat

oferir un contracte per poder-me regularitzar. Actualment tinc nacionalitat polonesa pel dret del pare i permís de residència espanyol. Per tenir la nacionalitat espanyola havia de renunciar a la israeliana.

Jo he vingut perquè he volgut però molts immigrants venen per problemes de guerres i fam. Estic preocupada pel canvi climàtic. En el futur les guerres seran per l'aigua. Quan vaig arribar, a més de terapeuta, vaig fer feines de traducció, pastissos per a restaurants i la mare em va ajudar econòmicament. Quan vam arribar vam instal·lar-nos al Poblenou buscant el mar. Ens va costar dos mesos trobar el pis on visc de lloguer.

M'agrada cuinar i, segons les èpoques, faig molts pastissos que regalo als amics. Un dia en vaig fer tants que vaig pensar que els podia donar a un menjador social. Volia retornar alguna cosa a la ciutat que tan bé m'havia acollit. Ho vaig dir a Serveis Socials, però la normativa de manipulació d'aliments no ho permet i em van adreçar a Apropem-nos. Va coincidir amb la castanyada i em van proposar ensenyar a fer panellets a un grup de dones. Ho vaig fer durant dos anys. En fa quatre

hi vaig oferir un taller que, mitjançant imatges, et permet parlar de les emocions connectant amb el llenguatge no verbal. Era per a immigrants que sabessin castellà. A partir d'una imatge es parla del sentiment que s'hi reflecteix, por, dolor, alegria... Es tracta de descobrir què han rebut de Barcelona i què hi han aportat. Molts immigrants ho són per necessitat i es troben amb el racisme; cal treballar l'autoestima. També hi faig un curs amb dones a qui per religió i cultura els costa compartir espais amb homes. És un cercle de confiança per tractar temes del seu interès: les relacions amb el marit, amb la sogra, què els preocupa dels fills, quins són els valors que viuen, però sobretot cuidar-se i generar una xarxa d'amistat i complicitat entre elles.

Aquest centre el vaig muntar amb els últims diners de la mare. Hi fem activitats dirigides a millorar el benestar físic, mental i emocional; m'ha permès descobrir molta gent nova i més gent del barri.

Montse Milà

Si teniu una recepta amb història que us agradaria compartir, envieu-la a elpoblenou@elpoblenou.cat

Recollida a domicili d'electrodomèstics i tota mena de ferralla

Alencop COOPERATIVA

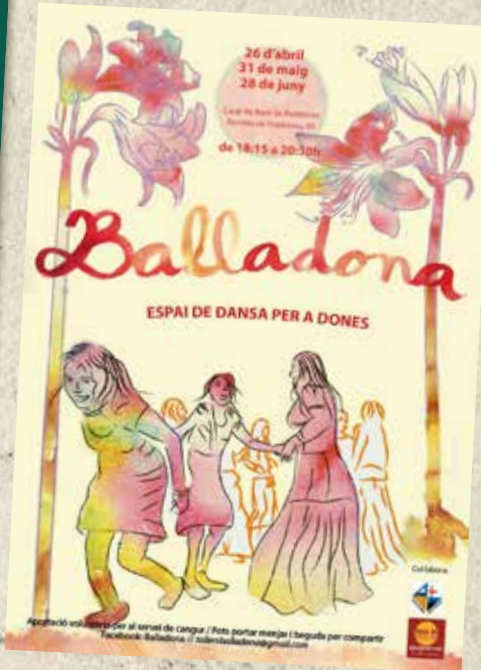
SERVEI GRATUÏT

Impulsat per: **Lab COOP**

Amb la col·laboració de: **Ajuntament de Barcelona**

936 119 201

www.alencop.coop

Torna la primavera i tornen les Festes de Maig al barri. I Balladona també torna, com cada mes des de fa quatre anys. Sí, sí, ho heu llegit bé! Balladona fa 4 anys! Ara mirem enrere i recordem aquell primer taller a La Flor de Maig, el maig de 2015, i sembla mentida que continuem aquí, celebrant la vida i les estacions amb les dones del barri. Coneixeu Balladona? Potser fins i tot heu vingut a algun taller, perquè en 4 anys han passat moltes dones pels tallers. Dones grans, dones joves, adolescents. Dones de diferents orígens i cultures. Dones amb diversitats funcionals, amb diversitats de cossos, dones diverses. Dones. I és que Balladona és un espai obert a totes. Un espai per a dansar i compartir, per a cuidar-nos i per a dedicar-nos temps a nosaltres mateixes. Dues horetes el darrer divendres de cada mes. Apunta-t'ho a l'agenda!

Balladona, 4 anys

I què ballem? Doncs de tot! Perquè Balladona es construeix amb les aportacions de totes. Fem dansa del ventre, dansa lliure, dansa guiada... Hem fet dansa africana, dansa contact, dancehall... Hem celebrat el 8 de Març i "els poders de les dones", hem ballat "la roda de la violència" a ritme de soul per al 25 de novembre. I moltes coses més! Balladona continua, però en aquests moments necessitem finançament per seguir amb el projecte i per això hem pensat fer una festa i mercat de segona mà. Si hi voleu col·laborar, durant el Balladona de maig, el divendres 31, recollirem objectes per vendre al mercat de segona mà. La festa es farà el dissabte 15 de juny al matí al Casal de Barri de la rambla del Poblenou. Serà una festa oberta a tothom (homes, dones, criatures...), amb activitats, dansa, menjar i mercat!

Sant Jordi parla llengües i la princesa també

El dia 25 d'abril, en el marc de la diada de Sant Jordi, Apropem-nos va organitzar una lectura de poemes i escrits a la Biblioteca Poblenou.

Les persones que hi van participar eren de llengua, cultura i edats molt diverses, que han confluït en un espai comú. En aquest espai, les paraules es tornen màgiques, perquè transmeten la riquesa d'uns textos i la voluntat i esforç diari d'aprendre català i castellà com a eines per a la convivència i l'enriquiment personal.

La Ruth va obrir la lectura en brasiler, i tot seguit Mohammed Bousby va llegir el poema *Jo he vingut a la Terra Catalana*. Altres participants, d'origen rus, xinès, portuguès, àrab, anglès, francès..., van posar veu a Federico García Lorca, Mario Benedetti, Gloria Fuertes, Montserrat Abelló, Víctor Hugo, Emily Dickinson, Miquel Martí i Pol. Una alumna va llegir un poema entranyable d'una companya, que parla d'un ésser estimat que no hi és. Molt emotiva va ser la intervenció del Grup de les Noves Lectors, dones magrebines, superant la vergonya que comporta posar-se davant un micròfon i expressar-se en una llengua encara poc coneguda.

L'acte va ser una mostra de la feina que fa Apropem-nos des de l'aula d'aprenentatge de la llengua per afavorir la inclusió i la participació social de les persones immigrades.

ConnectHort / BaM

Hola Familia!

Esta primavera viene cargada de actividades en ConnectHort. Apunta: -Sábado 11 de mayo de 18 a 22h, 1er encuentro de música medicina "ORIGENES" con conciertos de Pachamagda (Colombia), Wirikuta (México), Amayama (Barcelona), además de Danza africana y DJ Ecstatic tribal dance. -El 5 de mayo de 15 a 17h harán ensayos el equipo de "Mujeres Poetas" por la Semana de la Poesía que se llevará a cabo, terminando en ConnectHort el domingo 12 de mayo de 10 a 17h. -Domingo 19 de mayo, desde la mañana, 4ª Fiesta solidaria por Yemen, organizada por Solidarios sin Fronteras, ONG de ayuda en Yemen. Habrá música en vivo, yoga, Bollywood, payasos, malabares, comida, henna, talleres infantiles, artesanías, productos yemeníes... Gente fantástica colaborando de forma voluntaria por Yemen. Todo lo que se recaude se destina íntegramente a sus proyectos en Yemen. -El sábado 25 de mayo tendremos Ceremonia de Cacao con concierto a partir de las 15.30h. -El domingo 26 de mayo de 11.30 a 13.30h Taller de VermiCompostaje. -Todos los jueves de 18 a 21h Círculos Femeninos. -Sábado, 29 de junio de 10:30 a 13:30h, taller de verano de Eco-huertos urbanos. Más información en www.ecohuertosurbanos.com y diego@ecohuerto-urbanos.com

Además ConnectHort participa en dos itinerarios en los que se hablará de las actividades y proyectos que estamos haciendo junto con los compañeros de BaM/Bioarquitectura Mediterránea, que como sabéis están construyendo un edificio con criterios ecológicos en ConnectHort a través de talleres abiertos de bioconstrucción a los que te puedes apuntar (info@bamconf.org).

Itinerarios:

-Viernes 31 de mayo de 18 a 20h, itinerario urbano gratuito que muestra proyectos en Poblenou que mejoran la ciudad desde el punto de vista de la sostenibilidad, dentro de la iniciativa que impulsa el Ayuntamiento llamada Caminades per la Sostenibilitat. -El sábado 1 de junio de 11 a 13h pasará por el espacio en su ruta la gente de la Marxa pel Clima a Barcelona.

Sin olvidar el trabajo grupal en el huerto los sábados de 11 a 13.30 h, que está abierto a quien quiera participar.

Para más información, puedes seguirnos en nuestras redes sociales: Facebook de ConnectHort: www.facebook.com/connectHortBarcelona BaM: www.facebook.com/BaMBioarqMed ¿Te lo vas a perder?

Espai ConnectHort, carrer Àlaba, 24

inauguració BiciHub

El dissabte dia 8 de juny us esperem a la festa d'inauguració del Bicihub, el nou equipament del barri, al carrer Pere IV amb Pamplona, que impulsa la mobilitat sostenible. La festa serà matí i tarda i comptarà amb activitats infantils, ruta en bicicleta, cursa de cargobikes, mercat d'entitats, cinema, vermut i paella. No us la podeu perdre! Estigueu al cas del programa definitiu a <https://bicihub.barcelona/>

COM TENÍEM GANA, ENS HO MENJÀVEM TOT...

Fam, misèria i estraperlo. Un estudi de les estratègies de supervivència al Poblenou de postguerra (1939-1952)

L'Anna Forcada i la Carlota del Campo, alumnes de segon de batxillerat de l'Institut Salvador Espriu, a les Glòries, han estat premiades a la XI Mostra de Recerca Jove de Barcelona que organitzen el Consorci i l'Institut d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona.

El treball d'aquestes noies, *Fam, misèria i estraperlo. Un estudi de les estratègies de supervivència al Poblenou de postguerra (1939-1952)*, fa una interessant recerca sobre la postguerra al nostre barri: la demografia, la classe obrera, la clandestinitat dels moviments polítics i sindicals, l'església, l'educació, la manca de llibertat d'expressió i fins i tot la festa major. Tòt això ho aprofundeixen en l'àmbit que dona nom al seu treball i fan una recerca vivencial mitjançant entrevistes a les germanes Núria i Maria Rosa Ventura Ferrer, en Josep Dacruz Casa-

devall, la Mercè Gelis Rebarter i la Milagros Peña Villanueva, de la residència Jaume Batlle, que resumeixen els seus records dient: "com que teníem gana ens ho menjàvem tot..."; han comptat també amb el testimoni de Norberto Sinatra, impulsor i responsable del projecte Memòria Activa, i d'en Jordi Fossas, de l'Arxiu Històric del Poblenou.

Com diu Norberto Sinatra: *Es tan fuerte el hecho traumático que un padre o una madre no tienen la capacidad suficiente para contárselo a un hijo por más grande que sea ya...* Cuando no hay un reconocimiento de la sociedad ante este dolor quedas bloqueado como víctima (...).

Teixir complicitats entre les noves generacions amb ganes de saber i les antigues amb molt per explicar, ens torna la MEMÒRIA.

De contaminacions

d'extreballadors de la Macosa-Alstom, amb seu al Poblenou, ha fet un treball intens de denúncia que ha posat damunt la taula el seu efecte cancerigen i la necessitat de treure'l de la ciutat i del districte de Sant Martí, on és molt present sobretot en les antigues fàbriques.

Sobre la contaminació electromagnètica, se'ns va alertar sobre la perillositat de l'ús excessiu dels mòbils i del risc que representen per a les criatures, i també de la proliferació d'antenes de telefonia, algunes camuflades, els permisos de les quals actualment depenen del govern central i que es poden instal·lar sense ni tan sols demanar permís al veïnat.

Tres associacions de veïns de Barcelona han iniciat una campanya de localització i denúncia d'aquestes antenes. De vint-i-quatre antenes inspeccionades a les Corts, tretze estan en mal estat.

Sobre la contaminació derivada de la mala gestió dels residus urbans cal parlar-ne molt. Cal saber, per exemple, que la xemeneia de la incineradora del Besòs provoca el 10% de la contaminació atmosfèrica de la ciutat de Barcelona.

FÒRUM VEÏNAL

Contaminacions ocultades

AMIANT RESIDUS ELECTROMAGNETISME
14 març, 19h. 24 març, 19:30h. 11 abril, 19h.
Lloc: Casal de barri Pou de la Figuera
carrer Sant Pere Màrtir 70, Barcelona

La Favb ha organitzat un conjunt de xerrades sobre medi ambient en què s'han tractat temes tan importants com la contaminació per amiant, els residus i la contaminació electromagnètica.

Sobre la contaminació per amiant, l'associació

Ajuts per pagar l'habitatge

Ajuntament de
Barcelona

**Ajuts per pagar l'IBI per a
persones propietàries i llogateres
amb pocs recursos econòmics**

**Presentació de sol·licituds,
de l'1 d'abril al 31 de maig de 2019**

Informa-te'n:

#ajutsIBI
barcelona.cat/ajutsIBI

010 Informació
Barcelona
Trucada gratuïta

PORTOLÍMPIC
BARCELONA

SORTEIG ESPECIAL
#OlimpicBlue

SUBSCRIU-TE I GUANYA

SORTIDES EN
EMBARCACIONS

ENTRADES PELS MUSEUS
DE BARCELONA

DINAR MARINER

CURSOS I ACTIVITATS
NAUTIQUES

I MOLTS PREMIS MÉS!

Per participar accedeix a la nostra web
(www.portolimpic.es)
i inscriu-te a la nostra **newsletter**.

Aquestes activitats tindran lloc durant el **Marina Day**,
els dies **8 i 9 de juny de 2019**.

TAMBÉ ES REALITZARAN SORTEJOS EN VIU.

marina**DAY**

Olimpic
Market

MODA | ARTESANIA | ACTIVITATS INFANTILS | MÚSICA

ESPECIAL MARINA DAY
#OlimpicBlue

SOSTENIBILITAT | GESTIÓ AMBIENTAL | RESPECTE

8 i 9 de juny d'11 a 21h
PORT OLÍMPIC · BARCELONA

f Olympic Market

@olimpicmarket

@OlimpicMarket